

**BERNARD
MINIER**

ZÁHADNÁ
POHLED DO DUŠE BERNARDA MINIERA
TERITORIA

xyz

Záhadná teritoria

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Bernard Minier

Záhadná teritoria – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

xyz

ZÁHADNÁ

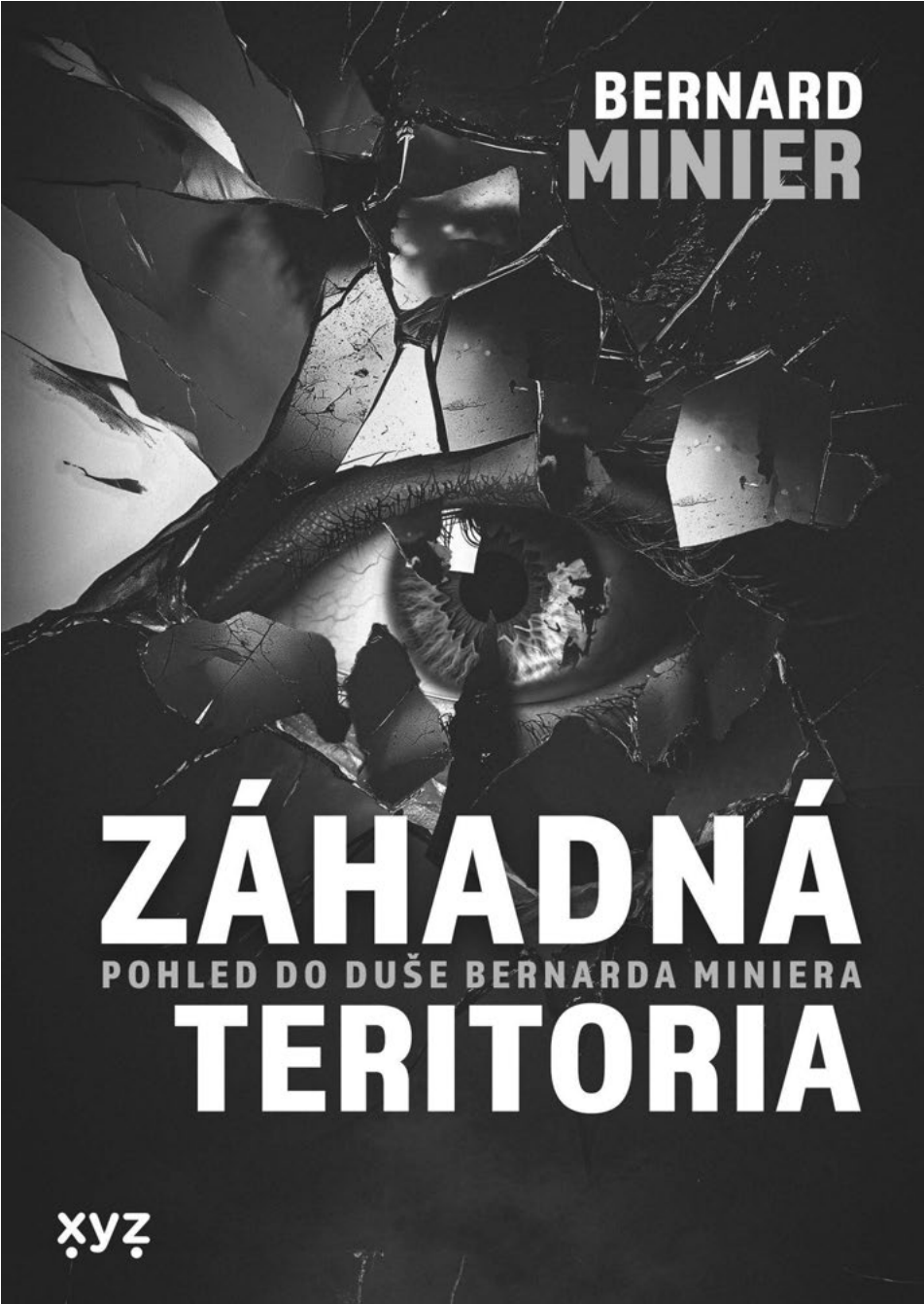
POHLED DO DUŠE BERNARDA MINIERA

TERITORIA

xyz

Copyright © Le Robert 2023. All rights reserved
Translation © Blanka Carrière, 2025
© Nakladatelství XYZ, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7683-772-0
ISBN e-knihy 978-80-7683-775-1 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7683-777-5 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7683-778-2 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

**BERNARD
MINIER**

ZÁHADNÁ
POHLED DO DUŠE BERNARDA MINIERA
TERITORIA

xyz

Pozor: Některé části tohoto díla obsahují spoilery. Tyto spoilery *jsou označeny znaménkem ****.

PŘEDMLUVA

Strach nad
(malým) městem

Je mi osm. Letní noc je plná zvuků, zářících hvězd, stínů, vůní, dětských štěstíček a malých radostí. A také dětských strachů. Za domem mého kamaráda vede cesta lemovaná tmavou řadou stromů s padlým kmenem na konci a za ním... temná louka. Vyprávím holkám (kluky to zas tolik nebere), že na louce za kmenem žije příšera a vstoupit tam je opravdu nebezpečné. Je pozdě, jsou prázdniny, rodiče (kteří nám výjimečně dovolili zůstat vzhůru) nejsou daleko a holky mi určitě nevěří, moji kumpáni však zůstávají věrně po mém boku, když se rozhodujeme vyrazit do neprobádaných polí. Holky za námi cupitají v těsném závěsu, popoháněné příjemně vzrušujícími bodlinkami strachu – neboť existuje snad úchvatnější emoce než ono sladké mravenčení a vědomí toho, že to všechno není tak úplně „doopravdy“? A světe, div se, i mně se trochu třesou kolena, když vedu tuhle malou tlupu kupředu, ačkoliv vím, že na louce žádná příšera nežije. Jenže? Kdo ví? Co když se pletu, co když má mozek skutečně moc příšery plodit a oživovat? Jako by má bujná fantazie působila na ostatní stejně jako na mě. Do půlnoci už přece jen není daleko a na louce je opravdu hodně, hodně velká tma.

Je mi devět. Na školním hřišti jsem pro své malé kamarády vymyslel hru: „Plížič“ (tuhle příhodu jsem úplně vypustil z hlavy a připomněl mi ji až jeden kamarád z dětství na pohřbu mého otce). Pravidla jsem zapomněl, ale spočívala víceméně v tom, že když se vás „plížič“ dotkne, proměníte se v něco jako zombíka a plížičem se stáváte vy sám a následně musíte (pomalu: žádné běhání) nakazit dotykem i zbylé účastníky.

Na školním hřišti jsou pak neznalí přihlížejíci do hry vtažení těmi, kdo ji hrají, a záhy všichni pobíhají všemi směry tak, aby se vyhnuli plížičům, kteří se ve skutečnosti vůbec neplíží, ale je jich čím dál tím víc a vydávají se nekontrolovaně všemi směry. Zvědavci se samozřejmě chtějí do té legrace za každou cenu také zapojit. Pak nastupují učitelé, kterým jde z toho všeobecného křiku a zmatku hlava kolem, a nakonec už nikdo ničemu nerozumí, dokud není opět nastolen pořádek...

Je mi deset. Čtu *Boba Moranea* a všechna vydání komiksů *Blek le Roc*. Čtu, ale zároveň píšu a kreslím. Ztotožňuji se totiž s postavami Belgičana Henriho Vernese (Henriho jsem mimochodem znal dřív než Julese), který zemřel ve sto letech, poté, co napsal asi dvě stě třicet románů. Stejně tak naprosto hltám blondátého lovce bobrů s kloboukem a vymýšlím pro ně nová dobrodružství (tužkou, pastelkou, později na psacím stroji), která půjčuji kamarádům, a ti je okamžitě půjčují těm svým. Ve své čtvrti jsem hvězdou. Pouze ve své čtvrti. A tak to také ještě na dlouho zůstane.

Proč vlastně na tak dlouho? Proč začít publikovat až v padesáti, když píšete od deseti a od osmi vymýšlíte příběhy a hry pro své kamarády? K tomu se vrátíme později...

Budeme ale mluvit spíš o tom *jak* než *proč*. Tak tedy, představte si restauraci...

Každá restaurace má dvě hlavní místnosti: jídelnu a kuchyň. Mé čtenářky a čtenáři, stejně jako běžní hosté restaurace, obvykle zůstávají v jídelně, kde je však nevítají vrchní a číšníci, nýbrž mé vlastní postavy, které jim nabízejí pochoutky řekněme... pěkně okořeněné (častěji spíše pěkně krvavé).

V restauracích je však čím dál víc v módě „šéfkuchařův přípravný stůl“. To je stůl tak blízko kuchyně, že máte možnost zblízka sledovat přípravu pokrmu se všemi jeho ingrediencemi, jako byste sami byli jedním z kuchaříků, kráječů, loupáčů či kořenářů. Pěkně si budoucí dobrotu naložíte do marinády, okořeníte, hodíte na pánvičku, pomalounku opékáte do křupava, vrazíte do trouby, ogrilujete, napíchnete na rožeň... a pak si ji úžasnou, kouřící, voňavou a tak akorát k nakousnutí naservírujete na připravený talíř.

No, řekněme, že od teď budete sedět u šéfkuchařova přípravného stolu – a že tím šéfkuchařem budu já.

Řekněme také, že na hotovém pokrmu si na stránkách této knihy bohužel nepochutnáte (na to se budete muset

ponořit do mých románů), provedu vás však jeho neméně složitými a vzrušujícími – jak pevně věřím – zákoutími přípravy. Nebo alespoň některými.

PRVNÍ DĚJSTVÍ

Jak to všechno
začalo

Děti ráje

Tak tedy, kde začít? Sám velký Stephen King to poměrně drsně a bez okolků přiznává: „Většina knih o psaní je plná keců; romanopisci moc dobře nerozumí tomu, co dělají ani proč to funguje, když je to dobré, ani proč to nefunguje, když to dobré není“ (ačkoliv, jak uvidíme později, myslím, že této otázce začínám přicházet na kloub).

Nejprve vám však musím vyprávět příhodu, která to všechno spustila. Ne že by se mi při ní vybavilo první slovo mého budoucího románu, zato mě tenkrát popadla touha, vášně a vzrušení, zběsilá a neodolatelná chuť psát, a to již od útlého věku.

Myslím, že to všechno začalo jednoho dusného červnového dne roku 1968, ve druhé nebo třetí třídě, kdy nám jedna suplující učitelka začala předčítat z knihy *Robinson Crusoe*. V Montréjeau v Haute-Garonne bylo to odpoledne opravdu horko; na stromech se nepohnul ani lísteček, příroda jako by ustrnula pod tekutým olovem triumfujícího slunce, jak už tomu v těchto nadmořských výškách

s blížícím se létem často bývá; a pamatuji si, že i mě a všechny mé spolužáky začala pomalu, ale jistě přemáhat sladká otupělost a malátnost – sladká, neboť škola končila a na dveře klepaly prázdniny. Mladé učitelce bylo i přes její relativní nezkušenost nepochybně jasné, že z těchto mladých myslí, změkklých jako na verandě zapomenuté máslo, už nic nedostane, a rozhodla se proto v tomto zázračném červnovém odpoledni otevřít nám dveře do tajemného, čarovného a magického světa čekajícího na nás, čtenáře, kteří máme to štěstí tuto nám dosud neznámou zemi procestovat. Zemi s názvem: román.

V té době už jsme byli všichni blázni do komiksů – měl jsem předplacená *Tintinova dobrodružství* a dodnes si pamatuju na estetický a extatický šok, který jsem zažil v den, kdy jsem v univerzitní knihovně objevil Žlutou značku Edgara P. Jacobse –, každou sobotu odpoledne jsme byli přilepeni k obrazovkám starých dobrých černobílých televizí, ve kterých v té době běžely naše oblíbené seriály, jezdili jsme na kole, podnikali jsme průzkumnické a objevitelské výpravy, vymýšleli jsme různé hry: tenkrát nebyly žádné mobilní telefony, žádné tablety, konzole ani počítače. Měli jsme však nápadů a fantazie na rozdávání a já byl většinu času tím, kdo vedl ostatní (pamatuju si například, jak jsem o pár let později přesvědčil své kamarády, abychom postavili letadlo ze dřeva a kartonu, s pedály od bicyklu, které měly roztáčet vrtuli umožňující slétnout z vrcholu kopce nebo ze střechy nějaké budovy v Montréjeau. Díky bohu naše pokusy končily ve

stadiu výroby jednoho ze dvou velkých křídel!). Ale přečíst román... Tisíce slov seřazených na stovkách stran... Uf... To bylo nad naše síly...

Tato mladá učitelka, jejíž jméno jsem zapomněl, si pravděpodobně nikdy neuvědomila, že to odpoledne doslova změnila život jednoho ze svých studentů. Když jsem se vrátil domů, poprosil jsem rodiče, aby mi toto mistrovské dílo Daniela Defoea koupili (v nádherné kolekci s názvem „Zelená knihovna“ s ilustracemi Françoise Bateta). Pamatuji si, jak jsem ho zcela oslněn hltal, a už tenkrát přemýšlel, jak si někdo dokáže představovat tak úžasné příběhy. Pak jsem hned navázal mnoha vznešenými romány, samozřejmě všemi ilustrovanými, ze stejné kolekce nebo ze „Zlaté kolekce“ (*Poslední mohykán*, *Ohnivá válka*, *Ostrov pokladů*, *Barí, syn Kazanův*), než jsem se pustil do románů bez ilustrací Henriho Vernese, pak do povídek dalšího Belgičana: Jeana Raye a H. P. Lovecrafta (*Malpertuise* a *Dagon* pro mě tehdy byly dvě opravdové bomby!).

Ve dvanácti třinácti jsem četl všechno, co mi přišlo pod ruku. Nevyrůstal jsem v žádném buržoazním prostředí; i když můj otec – který nastoupil dráhu učitele, poté, co za druhé světové války sloužil u francouzských sil v Německu (mám jeho fotku v uniformě anglické armády s nakloněnou helmou připomínající umyvadlo u holiče a kulometnou pistolí v ruce), poté též u okupačních sil v mezinárodním sektoru ve Vídni a následně byl povýšen do hodnosti nejlepššího

pracovníka Francie v kategorii „metalurgie“ –, doplnil mé vzdělání encyklopediemi, které podomní obchodníci nabízel na venkově ode dveří ke dveřím, za což jsem mu neskonale vděčný, neboť jsem si vědom toho, že mě tyto chytré svazky obohatily tak jako žádná jiná kniha, vzbudily ve mně zvědavost a neutuchající touhu dozvědět se, že jsem, že existuji, ačkoliv otec četl jen technické části týkající se předmětů, které vyučoval na střední odborné škole: myslím, že román jsem ho neviděl číst ani jednou. Jestli nějaký četl předtím, než jsem se narodil, netuším. Nikdy neprojevil sebemenší zvědavost ohledně knih, které mi kupoval (a které jsem si vybíral nejčastěji podle obálek).

Moje matka četla jen zřídka (kromě, jak si pamatuji, *Co vše odnáší vítr* a díla Maurice Mességuéa, „papeže rostlin“, předchůdce dnešních naturopatů). Nikdo mě tedy nenaučil, že některé romány jsou napsané lépe než jiné, že určité styly jsou lepší než ostatní. Vlastně jsem se to naučil sám. Instinktivně. Navzdory nízkému věku mi například styl Isaaca Asimova připadal plochý, vyprahlý, postrádající hloubku, vzbuzující jen pramálo emocí (teprve mnohem později jsem se dozvěděl, že romány tohoto velkého mistra zlatého věku science-fiction jsou jednomyslně považovány dokonce i těmi nejshovívavějšími čtenáři za „příšerně napsané“), zatímco obrazy Normana Spinrada, Harlana Ellisona, Roberta Silverberga, Pierra Boullea, Barjavela, Roberta Merleho mi připadaly zářivé a silné. A stejně tak i příběhy, které vyprávěli, a mimořádný způsob, jakým to činili,

Můj otec v Německu v roce 1944 nebo 1945

ve mně vyvolávaly emoce zároveň násilné i estetické. V důsledku toho od mých prvních, nebo téměř prvních čtení děj a styl v mých očích nikdy nepřestaly mít stejnou důležitost. Stejně jako povedený styl nikdy nevynahradí nedostatek umělecké vynalézavosti ve výstavbě zápletky, je podle mého názoru jakkoliv nápaditý příběh vyprávěný ploše a mělce obrovským plýtváním.

Všimni si, to je důležité, čtenáři, že Asimov, ačkoli není autorem thrillerů, nýbrž vědecko-fantastické literatury, je dokonalým příkladem toho, co plní žánrovou literaturu spoustou nápadů, ale smršťuje styl na čistě funkční použití, čímž ho přímo vyškrťává z literární rovnice. Ani vůně, ani chuť, ani city, ani lidský faktor, Asimov je autorem čisté myšlenky, kde je sice brilantní, ale zkamenělá zápletka zbavena veškerého masa, všeho života. Jak správně podotkl A.-F. Ruaud: „Asimov nevidí svůj svět.“

Naproti tomu „nová space opera“ konce osmdesátých a počátku devadesátých let, včetně mimo jiné třeba Dana Simmonse a Kima Stanleyho Robinsona, stejně jako většiny autorů *spekulativní fikce* sedmdesátých let a i dnešních autorů, rozjede science-fiction plnou života a složitých postav, působivě popsaných kulis, pozoruhodných vyprávění, ohromující bohatostí výběru detailů, přesně prováděných pokusů a nejen superchytrých strojů, které nakrátko ohromí vynalézavostí své konstrukce, ale nakonec se jen lehce dotknou povrchu věcí.

Právě ozáření těchto malých detailů, pečlivě vybraných (a hlavně šetrně: nikdo si tu nechce hrát na Balzaca a protahovat vyprávění, v tom jsme jistě zajedno), těchto ozvěn, drobných objevů, fyzických vjemů, realistických zápisů, nepatrných nánosů zasetych láskyplně na březích textu, ze kterého se zrodí život, přiměje čtenářku či čtenáře, aby se ztotožnili s postavou, aby cítili totéž co ona, naplní je touhou spatřit, jak vítězí nad všemi nástrahami, umožní jim vstoupit do autorova světa, nechat se jím posednout, zaplavit – a přitom nepřestávat dál horečnatě obracet stránky, aby zjistili, co se stane dál.

Právě z této důmyslné rovnováhy mezi neodolatelnou touhou obracet stránky a bohatostí detailů a textu se rodí nejlepší romány, ty, které čtenáře zcela pohltní, ty, jejichž svět se pro ně stává téměř skutečným, ty, které nejenže nechceme odložit, ale které si chceme přečíst znovu. Ty, na které nezapomínáme.

Klíčící obilí

Vrátím-li se ke svým rodičům, zřejmě by je vůbec nenapadlo číst věci, které píšu. Klidně bych se vsadil, že matce by má próza připadala přinejmenším nechutná, otec by ji pravděpodobně nepochopil. Nechápe, proč píšu takové příběhy. A proč je tolik lidí čte.

Tento předěl se mezi námi objevil, jak tomu často bývá, během mé puberty. V té době jsem začal poslouchat rock (Beatles, Deep Purple, Pink Floyd, Genesis, později AC/DC: první rockový koncert v Muret, kousek od Toulouse v lednu 1980, měsíc před Bonem Scottem, legendárním zpěvákem této skupiny, not die), styl, který byl pro mé rodiče neznámou planetou. Nechal jsem si narůst vlasy (ale ano), nosil jsem tílko a oblečení, ve kterém jsem vypadal jako Treat Williams v muzikálu *Vlasy*, pak jako Travolta v *Horěce sobotní noci*. Tehdy jsem si uvědomil, že mezi mými rodiči a mnou zeje propast. Nejlépe to opět shrnul Stephen King: „Mezi těmito generacemi byl víc než jen hluboký příkop. Vypadalo to spíš jako dvě tektonické desky oddělené zlomem San Andreas: Dvě zcela rozdílná pojetí kultury, společnosti, civilizace.“

Ti, ať už občané, či novináři, kteří si dnes myslí, že zažíváme bezprecedentní technologickou revoluci (což nemůže nikdo zpochybnit), spojenou s neméně jedinečným generačním zlomem, zapomněli nebo nezažili padesátá a šedesátá léta. Nejen Chuck Berry, Elvis, Beatles, Stones a pár dalších

způsobili v hudbě revoluci do té doby nevídanou. Nejen, že se svět v roce 1962 ocitl na prahu nukleární katastrofy a stále ještě čelil dozvukům druhé světové války. Toto období „výbojů“ bylo rovněž svědkem přenesení médií a reklamy v podání Marshalla McLuhana do teoretické podoby, jak ji známe dodnes, objevení struktury DNA, jaderné energie, laseru, počátku počítačové doby, prvního pilotovaného kosmického letu v roce 1961, prvních komunikačních satelitů o rok později (dávno před Elonem Muskem), příchodu televizí a automatických praček do všech domácností, prvního přistání na Měsíci – sovětské sondy Luna 9 v roce 1966, objevení hvězd, jako jsou kvasary a pulsary, přistání prvního člověka na Měsíci v roce 1969, vzestupu moci konzumní společnosti atd. Ano, moje generace také zažila obrovský rozchod s těmi, které jí předcházely.

Pokud jde o moje rodiče, otázka, jak by přijali moje knihy, vůbec nenastala: otec zemřel deset let před vydáním mého prvního románu *Mráz*, matka pouhých deset dní předtím (jedna z mých nejživějších vzpomínek na toto období je okamžik, kdy jsem musel na žádost nakladatelství bezodkladně napsat prezentační text ke knize na palubní desce auta, které mě přivezlo z matčina pohřbu, jenž právě skončil 600 kilometrů od mého domova).

Malý flashback. Když jsem byl na střední škole, panovala mezi dvěma třetími ročníky rivalita. Každý prohlašoval, že má nejlepšího studenta francouzštiny (jeden se jmenoval

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Záhadná teritoria***.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.